

Beláňová, Andrea

**Zpráva z výročního setkání Americké akademie náboženství, 17.–20. listopadu
2012, Chicago, USA**

Sacra. 2012, vol. 10, iss. 2, pp. 77-78

ISSN 1214-5351 (print); ISSN 2336-4483 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/127325>

Access Date: 27. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Zpráva z výročního setkání Americké akademie náboženství

17.–20. listopadu 2012, Chicago, USA

Andrea Beláňová, FF MU, Ústav religionistiky

Díky štědré podpoře ze strany Filozofické fakulty MU jsem v rámci svého Fulbright programu v USA měla možnost zúčastnit se údajně největší religionisticko-teologické konference roku. Ve dnech 17.–20. listopadu 2012 hostilo americké velkoměsto Chicago výroční setkání Americké akademie náboženství (*American Academy of Religion*). Tato akce probíhala paralelně s výročním setkáním Společnosti pro biblickou literaturu (*Society of Biblical Literature*). Na jednom místě se tedy sešel opravdu úctyhodný počet akademiků.

Vzhledem k obrovskému počtu účastníků pořadatelé zvolili pro tuto akci prostory McCormickova centra na břehu jezera Michigan, kde mimo jiné očekával výsledky prezidentských voleb Barack Obama se svými demokratickými příznivci. Není divu, že organizátoři předem upozorňovali na nutnost dobrých bot k chození – vzhledem k náhlým změnám v programu a nutnosti přesunu do jiného křídla budovy byly opravdu potřeba. Ani tato monstrózní stavba však neposkytla dostatek místností, a proto se některé diskuze a přednášky konaly v různých luxusních hotelech v centru. Konference tak bohužel trpěla typickými nešvary masové akce: neustálý nedostatek míst k sezení, praktická nemožnost potkat se s kolegy bez předchozí domluvy, dlouhé fronty na kávu, často neprostupné davy lidí na frekventovaných místech, tištěný program srovnatelný s telefonním seznamem. Ve všech ostatních ohledech šlo ale o jedinečnou a nesmírně obohacující událost.

Konference byla oficiálně zahájena uvítací recepcí v přepychovém prostoru velkého sálu hotelu Hilton. Účastníkům pomáhalo k seznamování a uvolnění dobré jídlo a pití a živá jazzová hudba. Další čtyři dny už patřily tematicky velmi pestrému programu. Na každou část dne připadlo nejméně patnáct paralelních bloků v různých částech města, což mohlo způsobit mnohým účastníkům bolestné rozhodování, ačkoliv přeprava mezi místy konání konference byla kontinuálně zajištěna.

Velký počet aktivních přednášejících umožňoval pořadatelům vytvořit skutečně pestrý program s velmi úzce vyhraněnými tématy. Jako religionistku s brněnským zázemím mě překvapila naprostá převaha teologů a teologických panelů, zatímco kognitivní religionistika (reprezentovaná „naším“ Leem McCorkleym) a sociologie náboženství byly zastoupeny panely, které bylo možné spočítat na prstech jedné ruky. V programu jednoznačně převládaly otázky křesťanské věrouky, islámu v americkém prostředí a sexuální a genderové identity.

Jako vůbec nejzajímavější prezentace jsem dle předchozího očekávání shledala ty zařazené do panelu „nová náboženská hnutí“, v jehož rámci vystoupili se svými příspěvky takoví přední odborníci jako Eileen Barker, Gordon J. Melton nebo Massimo Introvigne. Bohužel téměř dobrá polovina příspěvků v rámci panelů

o nových náboženských hnutích byla věnována Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, ač americké prostředí skýtá mnohem více „materiálu“ ke studiu. Velmi praktické tipy na cvičení a projekty pro studenty náboženství pak přinesl panel věnující se výukovým strategiím, kde byly doporučovány taktiky jako *role-playing*, dotazování v terénu či volné imaginace na zadané téma.

Osobně mě velmi zaujaly panely nazvané „Autor se setkává s kritikou“, jejichž obsahem je přesně to, co název slibuje. Autor/ka čerstvě vydané knihy nejdříve vyslechne názor tří kritiků a poté se obhajuje, reaguje a dělá si tak výtečnou (ač někdy negativní) reklamu. Během samotných setkání mě také zaujala role „odpovídající osoby“, která po skončení každého panelu shrne téma, přidá svůj vlastní názor a má za úkol rozproudit další diskuzi. V každé místnosti koloval seznam, do kterého mohli zájemci připojit své mailové adresy a přihlásit se tak k newsletteru své zájmové skupiny. Jako dobrý nápad jsem shledala také tzv. „mentoring lunch“, tedy oběd (každý si přinese svůj vlastní) s odborníky v dané oblasti. Jde vlastně o nezávazné, ale zasvěcené diskuze s lidmi, kteří se zabývají určitou oblastí. Já jsem zvolila oběd s tematikou vyjádřenou zde zaběhlou zkratkou LGBTQ (*Lesbian, Gay, Bisexual, Transsexual and Queer Studies*) a rozhodně jsem nelitovala. Ostatně, kdy jindy máte možnost vidět vedle sebe pravoslavného kněze a transsexuála, z nichž oba hrdě demonstrují vlastní identitu svým okázalým vzezřením?

Kromě panelových diskuzí měli účastníci možnost navštívit tematicky laděné snídane, diskuzní obědy, večerní promítání filmů, komentované prohlídky města či prodejní výstavu s knihami pokrývajícími široké pole, od sociologie přes filozofii náboženství po teologii. Pořadatelé mysleli rovněž na ženy a kojící matky, postgraduální studenty, účastníky s jinou než bílou barvou pleti a zástupce dalších „menšin“, pro něž byly vyhrazeny zvláštní místnosti k relaxaci. Nutno zmínit také „univerzální“ modlitebnu a dětský koutek se zajištěným hlídáním, vymoženosti, s kterými jsem se zatím na žádné jiné konferenci nesetkala.

Při zpětném ohlédnutí musím konstatovat, že pořadatelům se podařilo připravit velmi dobře zorganizovanou akci, která nabídla během několika málo dní nespočetné množství aktivit, informací a příležitostí k setkávání. Na každém účastníku zůstalo rozhodnutí, jak s takovou příležitostí naloží. Já své účasti rozhodně nelituji.